

Der gik en Timestid. Afventende det sidste Øjeblik sad de andre Børn rundt om i Stuen, hvor de havde kunnet finde en Siddeplads; de yngste stod dog op ved Sengens Fodende, hvorfra de saae paa Faderen med store medlidende Øjne.

For anden Gang hørtes Vægterens enstonende Sang i den tavse Gade.

„Dig, evig Gud, til Ære
i høje Himmekor,
som Vægter vilde være
for os, paa Jorden boer.
Nu op paa Morgenvagt!
For Natten god
fald Gud til Fod,
tag Tiden vel iagt!“

Der var ganske stille i Stuen. Der hørtes kun den stadig aftagende Lyd af Faderens besværlige Aandedræt og nu og da et Udbrud af halvt undertrykt Graad fra et af Børnene.

Saa var det omtrent ved Fire-Tiden. Moderen sad nu helt sammensunken og trykkede Panden mod den Døendes livløse Haand, som hun vædede med sine Taarer. Eberhard berørte lemfældigt Faderens venstre Haandled; han talte den langsomt svinde Puls, mens Signe i Spænding iagttog Udtrykket i hans Ansigt. Uret inde i Dagligstuen faldt just til Slag. I det samme vendte han sig om imod hende — ligesom anstrengt lyttende. Kort efter gik han stille omkring Sengens Fodende hen til Moderen:

„Mo'er,“ sagde han efter varsomt at have berørt hendes Skulder, „Fa'er er gaaet bort.“

I det samme rejste de sig alle rundt om i Stuen